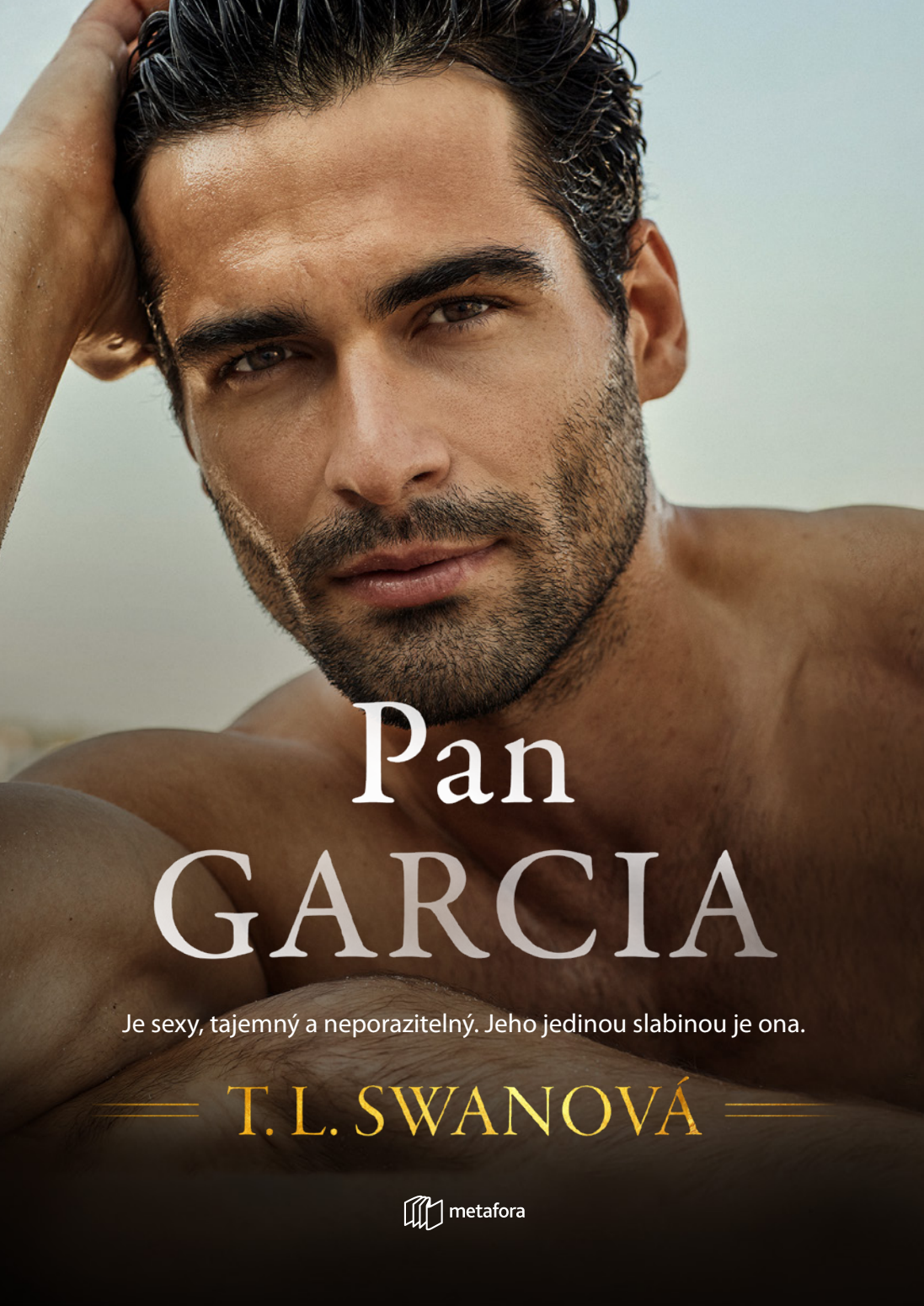

Pan GARCIA

Je sexy, tajemný a neporazitelný. Jeho jedinou slabinou je ona.

== T.L. SWANOVÁ ==

BYL KRÁSNÝ, STARŠÍ A TAJEMNÝ. VĚDĚLA JSEM, ŽE MÁME PROBLÉM, HNED JAK SE NAŠE OČI SETKALY.

Seznámili jsme se v kavárně můj první den v práci.
Usmál se, já uvnitř roztála... pak ochutnal moji kávu a vyhodil ji.
Znovu, další den a další.
Tu kávu fakt nesnášel, a přesto se vracel.
Zнала jsem jeho hru.
Říkal, že káva ode mě je smrt v hrnku.
Já jemu zas, že je dar ženám od Boha.
A nelhala jsem.
Pak jsme na sebe narazili mimo kavárnu – a tehdy to začalo
být zajímavé.
Už to nebyl uhlazený gentleman s dokonalými způsoby.
Pan Garcia ukázal svou temnější stránku, jeho touhy byly
dravé a nezkrotné.
Zažehl ve mně oheň.
Nemohli jsme si pomoci a bezhlavě se do sebe zamilovali.
Bylo to opojné.
Ale jeho démoni jsou temní, stejně jako ti moji.
Nevím, jestli to zvládneme, a vím, že mám jen dvě možnosti.
Odejít teď a zachránit se.
Nebo zůstat a doufat, že nás zachrání láska.
Volím druhou možnost.

„Tato kniha je plná napětí a vezme vás na emocionální jízdu. Je to pořádně žhavé počtení, tak se připravte. Romance T. L. Swanové jsou plné silných žen a alfa samců, které nenávidíme, ale přesto je milujeme. Rozhodně doporučuji!“

– čtenářská recenze, Amazon

PAN GARCIA

T. L. Swanová

Přeložila Michaela Vavrušová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Mr. Garcia © 2021 by TL Swan

First published in 2021 by TL Swan

Translation © Michaela Vavrušová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-985-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-984-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-310-0 (print)

PODĚKOVÁNÍ

Neexistují dostatečně vřelá slova,
kterými bych mohla poděkovat svému báječnému týmu.
Nepíšu knihy sama. Mám na to celou armádu.
Tu nejlepší armádu na světě.

Kellie, nejskvělejší osobní asistentce na celé planetě.
Jsi úžasná. Děkuji ti za všechno, co pro mě děláš.
Mé mámě Kerry, která je mou největší oporou
a nejvášnivější fanynkou. Mám tě ráda.

Mým senzačním beta čtenářkám: Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K., Lise D., Nadie a Reně. Děkuji vám. Musíte toho se mnou
tolik vytrpět a nikdy si nestěžujete, ani když kvůli mně musíte
čekat na další kapitolu. Jak se mi poštětilo,
že jste mi vstoupily do života a já vás mohu nazývat svými
kamarádkami, to nikdy nepochopím.

Vicu, pomáháš mi se zlepšovat a já si strašně vážím tvého přátelství.
Lindsey a Lindo, děkuji vám za vše, co pro mě děláte.
Moc si toho cením.

Mým motivovaným šmejdům – miluju vás k sežrání.
Vy víte, kdo jste.

Lindě a mému PR týmu v nakladatelství Forward.

Jste se mnou od začátku
a budete se mnou až do konce.
Za všechno vám děkuji.

Mým holkám ve Swan Squadu.
Mám pocit, že dokud vás mám na své straně, tak dokážu cokoli.
Díky, že mě každý den rozesmáváte.

Společnosti Amazon.
Děkuji, že mi poskytujete tak báječnou platformu,
kde mohu své knihy přivádět k životu. Jsem svou vlastní paní.
Bez vás bych neměla práci svých snů.
Vaše důvěra a podpora, kterou během posledních let
projevujete mé práci, jsou naprosto ohromné.

A svým čtyřem důvodům k životu,
mému nádhernému manželovi a třem dětem:
Vaše láska je moje droga, moje motivace a moje poslání.
Bez vás nemám nic.
Všechno, co dělám, dělám pro vás.

VDĚK

Schopnost být vděčný.

Schopnost projevít uznání a laskavost.

VĚNOVÁNÍ

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíž šestadvacet písmen mi změnilo život.*

*V těchto šestadvaceti znacích
jsem se našla a nyní žiji svůj sen.*

*Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.*

Já to dělám každý den.

April

Ulicemi víří s ohlušujícím lomozem mohutné proudy dopravních prostředků.

Lidé se mezi nimi proplétají jako mravenci a chvátají sem a tam po přeplněném chodníku.

Ranní dopravní špička je v Londýně vždycky hektická. Jako mekka rychlého životního stylu se město hemží těmi nejzanepřázdněnějšími ze všech zaneprázdněných lidí a já nejsem výjimkou. Zrovna pospíchám do kavárny, kde pracuji.

Jdu pozdě, jako obvykle, protože jsem se až do časných ranních hodin učila.

Nutně potřebuji v dnešním odpoledním testu dostat nejvyšší známku. Získat plné stipendium na studium práv bylo sice úžasné, ale žít na druhé straně světa od mé rodiny a přátel už moc ne.

Pokud se mi podaří nasbírat dostatek dobrých známek, doufám, že budu moct přejít zpět do Spojených států a dostudovat tam. Pak bych u sebe alespoň měla svou rodinu, a i když bych byla stále studentka na mizině, necítila bych se tak osaměle.

Svižným krokem dorazím k rušné křižovatce. Tísňí se tu hromada lidí a čeká, až přeblikne semafor, aby mohli přejít na druhou stranu. Postavím se k řadě obchodů, a zatímco čekám, oči mi sklouznou k neupravenému muži, který klečí na kolenou opodál. Nemá boty a v natažené

ruce drží kelímek a prosí okolostojící lidi o drobné. Vytáhnu peněženku. Zatraceně, nemám u sebe žádnou hotovost.

Srdce se mi svírá, když sleduji, jak všichni předstírají, že ho nevidí. Jako by neexistoval nebo na něm nezáleželo – vždyť je to jen poskvrna společnosti.

Jak to, že jsme vůči bezdomovcům a chudákům tak otupěli? Každý automaticky usoudí, že jde o narkomana. Přesně tím si tihle lidé odvodňují, proč si ho nevšímají. Myslí si, že kdyby zareagovali, podporovali by jeho závislost. Věří, že mu svou krutostí prokazují laskavost.

Nechápu to, opravdu ne.

S výdechem se zhloubám nad naší depresivní realitou. Tou prosyccnou názvy značek a sociálními sítěmi. Všim, co tenhle ubohý muž není.

Koutkem oka zachytím, jak se před ním zastaví nějaký muž.

Tenhle je vysoký a oděný v drahém obleku. Má černé vlasy, velmi pohledný obličej a vypadá kultivovaně a zámožně.

Tyčí se nad chudákem a shlíží na něj.

Ach ne, co chce dělat? Vyžene ho z ulice za žebrání?

Zavolá policii? Nebo hůř...

Klekne si před bezdomovcem na jedno koleno a mně zatrne.

Na semaforu se rozsvítí zelená, ale já si dělám příliš velké starosti, než abych teď přecházela ulici. Musím vidět, co ten chlap udělá. Doufám, že toho ubožáka nevytáhne na nohy, protože to bych vyletěla z kůže.

Je neškodný. Nech ho na pokoji.

V duchu si představím, jak žebrákovi přispěchám na pomoc a kopnu toho pohledného muže do koulí.

Pitomý zazobaný kretén.

Muž v obleku cosi řekne a bezdomovec přikývne. Sleduji, jak ten první sahá do vnitřní kapsy saka, aby odtamtud vytáhl peněženku, pak z ní bere padesátilibrovou bankovku a podává ji tomu druhému.

Cože?

Na něco se bezdomovce zeptá a žebrák se na něj usměje, jako by mu právě sám bůh seslal posvátný dar. Natáhne ruku, aby elegantovi potrásl pravicí, a ten ji bez zaváhání přijme.

Pracháč laskavě pokývne hlavou, zcela netečný ke svému okolí se zvedne, rozloučí se s žebrákem a poté se otočí a přejde přes ulici.

Dívám se, jak odchází, a sama pro sebe se zaculím. Má víra v lidský druh je zachráněna.

Páni, to bylo nečekané. Vyrazím na cestu s novým elánem. Konečně se dostanu na druhou stranu křižovatky, projdu dalšími dvěma ulicemi a minu dva bloky, když vtom před sebou opět zahlédnu toho muže v obleku. Natáhnu krk, abych viděla, co dělá. Dezinfikuje si ruce přípravkem z malé lahvičky, kterou vytáhl z kapsy.

Zahřeje mě z toho u srdce. Počkal, dokud se bezdomovci neztratí z dohledu, než si očistil ruce.

Ohleduplnost mu také nechybí.

Zůstanu stát na místě a pozoruji ho. Je sympatický, věkově zhruba okolo pětatřiceti.

Zajímalo by mě, která šťastná mrcha je jeho žena. Vsadím se, že jeho děti jsou také laskavé.

Zmizí za rohem a já se otočím a vstoupím do kavárny. Nade dveřmi přitom zazvoní zvonek.

Monica ke mně zvedne oči od kasy. „Čau.“

„Ahoj.“ Usměju se a projdu kolem ní dozadu, abych si dala tašku do skříňky.

Kavárna je nacpaná a všechny židle jsou obsazené. Zatraceně, doufala jsem, že to bude klidné ráno. Potřebuji si šetřit energii na svou odpolední zkoušku.

„Čau, kočko,“ pozdraví mě Lance, který právě nese krabici kelímků k zadním dveřím.

„Myslela jsem, že dnes pracuješ večer,“ zamračím se.

„Teď mi volali, abych přišel.“ Povzdechne si. „*Všobec* dneska nemám na tuhle zasranou díru náladu.“

„Vítej v klubu.“ Navléknu si na sebe černobílou zástěru, vzadu ji zavážu a pak zamířím na své místo u kasy. „Vystřídám tě.“

DLoubnu do Monicy bokem, abych ji odstrčila z cesty, a ona zavrává.

„To je dobře,“ zamumlá. „Umírám na bourbonitidu.“

„Bourbon je zlo. Ta sračka tě zabije,“ zašeptám.

Další člověk ve frontě postoupí dopředu.

„Dobrý den. Co vám můžu nabídnout?“

„Máte kozí mléko?“ zajímá se stylově vypadající žena.

„Ehm.“ Zalétnu pohledem za sebe, abych se zeptala Monicy, ale ta se mezitím vytratila. O kozím mléce jsem ještě jaktěživa neslyšela.

„Dám si kurkumové latté z kozího mléka, děkuji,“ nadiktuje si zákaznice.

„Jen to skočím zkontrolovat.“ Rychle odběhnu dozadu, abych našla někoho, kdo by mi mohl poradit. Lance řeže krabice. „Děláme kurkumové latté z kozího mléka?“

Lance zkroutí obličej. „Kdo by chtěl takové patoky pít?“

„Ta potřeštěná ženská u pultu.“

„Do prdele práce,“ utrousí suše. „Lidi se snaží být až příliš trendy. Kurkuma s kozím mlékem. Teď už jsem opravdu slyšel všechno.“

„Takže to znamená ne?“

„Rozhodně ne.“ Rozdrtí krabici. „U nás kozy nedojíme.“

Zahihňám se. Monica se kolem nás protáhne k zadním dveřím a ven do uličky. „Jdu na záchod. Je mi špatně.“

„Jsi v pohodě?“ zavolám za ní, zatímco sleduji, jak uhání ke dveřím.

„Co s ní je?“ vyzvídá Lance.

„Kocovina. Bourbon.“

Lance se zašklebí. „Hnus.“

„Vem to za mě u kávovaru, jo?“ křikne po mně Monica, než se za ní zabouchnou dveře.

Vrátím se zpět do přední části kavárny, kde se mezitím utvořila obrovská fronta. Super. „Je mi líto, žádnou kurkumu s kozím mlékem nemáme.“

„Jak to, že ne?“ opáčí zákaznice.

„Protože ji nevedeme. Omlouvám se.“ Přinutím se k úsměvu. „Tahle kavárna kozí mléko nepoužívá.“

„To mi ale nestačí. Chci mluvit s manažerem.“

Bože, jdi do háje, krávo. Dneska na tebe nemám náladu. Momentálně tu ani žádný manažer není.

„Okamžitě!“ dožaduje se.

Opět nasadím falešný úsměv. „Hned pro něj zajdu.“ Napochoduji dozadu za Lance. „Chce mluvit s manažerem.“

„Kdo?“

„Ta kozí ženská.“

„Kvůli čemu?“

„Nevím. Podělaným kozám! Běž tam.“ Vykročím zpět za kasu. „Za minutku bude u vás.“ Usměju se. „Mohla byste prosím ustoupit stranou, ať můžu obsloužit někoho dalšího?“

Zlostně se na mě zahledí, založí si ruce na prsou, potom ukročí stranou a čeká.

„Co to bude pro vás?“ Obrátím se k dalšímu muži.

„Zdravíčko.“ Zazubí se. Ach bože... *ty ne.* „To jsem já, Michael.“

„Ano.“ Oklepu se. „Pamatuju si. Zdravím, Michaele. Co vám mohu přinést?“

„Dám si to, co obvykle.“ Zamrká.

Zadám jeho objednávku. Nade dveřmi zazvoní zvonek, který mi oznámí, že dovnitř vešel další zákazník. „To budou čtyři libry devadesát pět,“ sdělím Michaelovi chladně.

Vezmu jeho kartu a protáhnu ji platebním terminálem. Nemůžu s Michaelem vést nezávaznou konverzaci, protože má tendence příliš flirtovat.

„Chci kozí mléko,“ slyším, jak se ta žena opět dožaduje.

„No, ale my žádné nemáme,“ odpoví Lance. Z jeho tónu poznám, že dnes na tyhle blbosti taky nemá náladu.

„Chci, abyste ho okamžitě přidali do nabídky.“

Letmo na Lance pohlédnu. V obličeji má vražedný výraz a já se musím kousnout do rtu, abych zakryla úsměv.

„Podívejte, dámo, jestli chcete kozí mléko, budete si muset zajít někam jinam. My si na dojení koz nepotrpíme.“

„Radši byste dojili krávu?“

„Nebo ji vykopli z naší kavárny,“ poznamená Lance suše. „Jedno, nebo druhé.“

Ježíši... Sklopím hlavu ve snaze se nerozesmát.

„Vy mě nazýváte krávou?“ zajímá se žena.

Do háje, už proboha vystřel, mrcho. Divadla jsme si užili dost. Seber se a běž.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptám se dalšího zákazníka a podívám se, kdo je na řadě.

Z čela fronty na mě zírají velké hnědé oči a já samým překvapením o krok ustoupím.

Je to on.

Ten chlápek z ulice.

„Zdravím,“ usměju se ostýchavě a zastrčím si pramínek vlasů za ucho.

Má na sobě dokonale padnoucí tmavě modrý oblek s nažehlenou bílou košilí. Podle vzhledu by to mohl být Evropan nebo něco takového.

„Dobrý den.“ Hlas má hluboký a zastřený.

Cítím, jak mi do tváří stoupá horkost, a nervózně se zaculím. „Dobrý den.“

Navzájem na sebe hledíme. *To mě podržte.* Ten chlap je naprosto nádherný.

Po tváři mu přelétne náznak úsměvu, jako by mi četl myšlenky.

Znovu se na něj přihloupě zaculím a nahrbím ramena.

Povytáhne obočí. „Chcete znát mou objednávku?“

„Ach.“ Odmlčím se. „Čekala jsem na vás,“ zalžu. Do prdele, chovám se jako nějaká okouzlená pubertačka. *Vzpamatuj se, ty huso.* „Co byste rád?“

„Dám si dvojité macchiato, prosím.“

Zkroutím rty, abych zatajila úsměv. Dokonce i jeho kafe je rajcovní.

„Budete chtít ještě něco?“ zeptám se.

Zvedne obočí. „Například?“

Otevřu pusy, abych něco řekla, ale nevypadnou ze mě žádná slova.

Ušklibne se, když si uvědomí, do jakých mě přivádí rozpaků.

Sakra, chovej se krucinál normálně, ano?

„Muffin?“ odpovím. „Jsou vynikající.“

„Dobře.“ Zadívá se mi do očí. „Co kdybyste mě překvapila, April?“

Zírám na něj a mozek mi vynechává. „Jak znáte mé jméno?“

„Máte ho na zástěře.“

Pevně sevřu víčka. „A jo... jasně.“ *Prosím, matičko země, ať se propadnu. To jsem to zase zpackala jako nána.* „Ach, omluvte mě. Dnes se něj jak nechytám,“ zakoktám.

„Mně to připadá, že se chytáte výtečně.“ Poprvé mi věnuje upřímný úsměv a já to pocítím až v prstech u nohou.

Je to oficiální: *tenhle chlap je k sežrání.*

„A vaše jméno?“ Přiložím propisku k jeho kelímku.

„Sebastian.“

„Pan Sebastian?“

„Pan Garcia.“

Sebastian Garcia. I jméno má rajcovní. „Nechtěl byste ještě kávu pro svou ženu?“

„Žádná žena není.“

„Tak přítelkyni?“

„Ani přítelkyně.“ Na obličejí se mu opět mihne úsměv. Ví, že z něj tahám informace.

Visíme jeden na druhém očima a vzduch mezi námi zapraská.

Muž, který stojí ve frontě za panem Garciou, si ztěžka povzdechne. „Já mám docela naspěch, víte.“

Jdi do háje. Já se tu snažím flirtovat.

Debil.

Pan Garcia ustoupí stranou a já obrátím pozornost k muži za ním.

„Co si dáte?“

„Chci šunkovo-sýrový toast a kvapem,“ vyštěkne.

„Samozřejmě, pane.“ Krucinál, proč jsou dnes všichni kretěni v Londýně zrovna v mojí kavárně?

„Pardon,“ uslyším z boku.

Když vzhledneme, zjistíme, že pan Garcia přistoupil o krok blíž.

„Co je?“ oboří se na něj ten debil.

„Co jste to právě řekl?“ Pan Garcia povytáhne obočí. Ve tváři má vepsané podráždění.

Muž se zaraženě příkrčí. „Spěchám.“

„Není nutné být nezdvořilý.“ Pan Garcia mu zpřímá pohledné do tváře. „Omluvte se.“

Muž zakoulí očima.

„Hned.“

„Promiňte,“ zamumlá muž směrem ke mně.

Stisknu rty, abych se ubránila úsměvu.

Pan Garcia ustoupí zpět na své místo u stěny.

Cítím, jak mi tváře rudnou vzrušením.

Slint.

„Za minutku to bude,“ ujistím ho. Muž přikývne a neřekne už ani slovo.

Rozhlédnu se kolem a přemýšlím, kdo dělá kávy.

A do prdele, mám je dělat já.

Počkat, jak se vlastně dělá dvojité macchiato?

Ještě nikdy jsem ho nedělala. I když ostatní jsem při tom sledovala milionkrát. Soustředím se a připravím ho tak, jak si myslím, že ho připravují oni. Obrátím se zpět k zákazníkům.

„Pan Garcia,“ zavolám a on pokročí vpřed. „Tumáte.“

Když si ode mě kávu bere, zahledí se mi do očí. „Děkuji.“ Přikývne, pak se otočí a já sleduju, jak kráčí ke dveřím. Sakra... to je vše?

Otoč se a pozvi mě na rande, do háje.

Najednou se zastaví a mně se zatají dech. Ohlédne se. „Na viděnou zítra, April.“

Usměju se. „To doufám.“

Skloní hlavu, vrhne po mně poslední dechberoucí úsměv a pak vyjde ven na ulici. Jako malé děcko popadnu hadřík a prakticky se rozběhnu do přední části kavárny, abych mohla sledovat, kterým směrem se vydá.

Předstírám, že utírám stůl u okna, a přitom ho potajím šmíruju.

Sebastian projde kolem několika obchodů, pak si usrkne kávy a zašklebí se. Zkrouť obličej, potřese hlavou a hodí kelímek do koše.

Cože? Po tom všem si ho ani nevypil!

Vyjeveně otevřu ústa.

„Tak obslouží mě tady někdo, nebo co?“ ozve se ten nezdvořilý muž od pultu.

„Ano, jistě, pane.“ Přinutím se k dalšímu falešnému úsměvu a vrátím se zpět ke kávovaru.

Dostaneš to nejhorší posraný kafe, jaké jsem kdy udělala, debile.

A to je podle reakce pana Garcii hodně špatné.

* * *

Kráčím chodbou budovy Holmes Court, mého ubytování na univerzitních kolejích.

Myslím, že jsem tu zkoušku zmrvila, do háje.

Chodbou se rozléhá zvuk smíchu a v dálce jde slyšet slabý rytmus techna. Vracet se sem domů je živoucí peklo.

Ještě nikdy jsem žádné bydlení nenáviděla tolik, jako nenávidím tohle. Totiž, všichni tu jsou celkem milí, ale já si připadám jako jejich ba-bička. Ve dvaceti pěti letech mě tu berou jako starší studentku, ale kvůli mému stipendiu jsem z nějakého důvodu skončila na koleji s prváky, kterým je všem osmnáct a kteří právě poprvé vylétli z rodného hnízda.

Všichni jsou buď zpití pod obraz, nebo se oddávají sexu a mně by i bylo docela jedno, co dělají, ale musí u toho tropit tak zatracený kravál?

Je to tady jako nonstop noční klub. Celou noc propaří a celý den prospí.

Jak je možné, že vůbec prochází nějakými předměty, je nad moje chápání.

Ztěžka vydechnu a vyplahočím se po schodech. Hudba nyní nabírá na hlasitosti. Samozřejmě.

Penelope Wittcomová: moje sousedka a úhlavní nepřítelkyně. Sdílíme společnou zeď a já se na své straně snažím studovat, spát a být zodpovědná studentka. Na její straně se konají samé večírky a orgie. Její ložnice je na kampusu známá jako ‚Párty kvartýr‘.

Otevřený celou zasranou noc.

Dokonce jí tam visí i disco koule.

Lidé tam chodí a odchází v každou denní dobu, bouchají dveřmi, paří a výskají. Abych řekla pravdu, myslím, že možná dealuje drogy. Musí. Nikdo nemůže být takhle populární a mít tolik návštěv. Je k vzteku, že je navíc nesmírně inteligentní a jednou se z ní stane počítačová vědkyně.

A to zdaleka není to nejhorší.

V životě jsem nikoho neslyšela tolik rvát při sexu!

Už jsem ztratila přehled o tom, kolik chlapů vystřídala. Chci říct, že jí to přeju – aspoň jedna z nás si vzne –, ale musí pokaždé, když se udělá, výt?

Několikrát jsem zkoušela podat stížnost. Požádala jsem o přesun do jiné budovy. Udělala jsem vše, co bylo v mých silách. Ale člověk se těžko něčeho dočká, když Penelope spí s vedoucím patra.

Nehledě na to, že jsem tady na stipendium. Neplatím za své bydlení, takže to prostě musím skousnout.

Stačí, když přežiju zbytek tohoto roku, a pak snad budu mít dostatečně dobré známky, abych dostala stipendium na návrat do Států.

Když jsem opustila svého pitomého, nevěrného exmanžela Roye, odešla jsem s prázdnýma rukama. Každý cent, který jsem kdy vydělala, je v tom domě, ve kterém stále bydlí, a dokud nepřistoupí na jeho prodej, nezbývá mi než žít s důsledky.

Jsem nyní ve druhém ročníku na právech, na což jsem pyšná, ale taky musím bydlet tam, kde studuju. Ucházela jsem se o každou práci pod sluncem, jenže můj obor má časově náročnou výuku a zdá se, že s mým rozvrhem nikdy nic neseď. Jsem vděčná za svou práci v kavárně, ale s pouhými třemi směny týdně to zkrátka nevynáší dost, abych si mohla pořídit svůj vlastní byt. Takže můj život prozatím vypadá takhle.

Když procházím kolem Penelopina pokoje, muzika tam duní opravdu na plné pecky. Dveře má zaklíněné dokořán. Na podlaze její ložnice sedí čtyři nebo pět kluků a do chodby se odtamtud line štiplavý smrad cigaretového kouře.

Bez sebemenšího úsměvu kolem nich projdu do svého pokoje a zavřu za sebou dveře. Hlasitou hudbu to ztlumí jen malinko, a tak si nasadím sluchátka. Kdo by to byl řekl, že se bez odhlučňovacích sluchátek neobejdu, pokud budu chtít přežít den?

Zapnu televizi, která je k mým sluchátkům připojená přes bluetooth. Vezmu si z lednice minerální vodu, plácnu sebou na gauč a začnu projíždět telefon. Otevřu e-mail.

Předmět: Přihláška

Odesílatel: Klub Exotic

Příjemce: April Bennetová

Gratulujeme, April.

Úspěšně jste postoupila k pohovoru v klubu Exotic.

Těšíme se, že se s vámi setkáme na adrese 290 High Street, London East 22. den příštího měsíce v 11:00.

Platíme vyšší sazbu, než je minimální mzda, máme vynikající plán kariérního rozvoje a nabíráme deset členů týmu, kteří se přidají k naší milované partě.

Potvrďte, prosím, svou účast do sedmi dnů od obdržení vaší pozvánky.

Klub Exotic.

Okamžitě se vsedě napřímím.

O tuhle práci jsem se ucházela před *měsíci*. Jedna holka, co dřív dělala v kavárně, pracovala také jednu noc v týdnu na baru v klubu Exotic a ta práce pokrývala celý její nájem.

Vzrušeně vyskočím z gauče.

Teda, vím, že to není ideální. Je to pánský klub, ale jde jen o práci za barem.

Jak těžké může být nalévat pití?

Navíc musím stejně každou noc poslouchat Penelopiny sexuální hrátky, aniž by mi za to někdo platil. Jsem si docela jistá, že moje nevinné oči a uši snesou v těchhle dnech cokoli.

Pokud si do té doby nic nenajdu, mohlo by to klapnout. Znovu e-mail rychle přelétnu očima. Bože, to je ale až za pět týdnů.

Zatraceně, pět týdnů je dlouhá doba.

Telefon mi začne vibrovat.

„Haló.“

„Haló, April?“

„Ano.“ Ten hlas nepoznávám.

„Tady Anika z klubu Exotic.“

„Aha,“ zamračím se. „Zrovna jsem od vás otevřela e-mail.“

„Ano, kvůli tomu volám. Jeden člověk nám právě odešel bez varování a vy jste byla první na našem seznamu kandidátů, kdo odpověděl.“

„Aha...“

„Nechcete přijít na pohovor už zítra? Víím, že je to narychlo, ale jinak máte pohovor až příští měsíc.“

Rychle si v duchu procházím zítřejší rozvrh. Nejspíš bych mohla vynechat nějakou přednášku. „Jo, jasně. To by bylo skvělé. V kolik hodin?“

„Mohla byste tu být v jedenáct?“

Směna v kavárně mi končí až o půl jedenácté. Mohla bych se ale nachystat před směnou. „Dobře, to zní báječně, děkuji,“ usměju se nadšeně. „Na shledanou zítra.“

* * *

„Co si dáte, pane?“

„Dám si sýrový toast z žitného chleba a flat white, prosím.“

„Jistě.“ Usměju se a natukám jeho objednávku do pokladny. Odpracovávám si další den v kavárně za dalších pár drobných. „To bude devět liber devadesát pět, děkuji.“

Podá mi peníze a vzdálené zacinkání zvonku nade dveřmi mi ohlásí, že přišel nový zákazník.

Tohle je ta nejdelší směna, jakou jsem si kdy v kavárně odkroutila. Jsem nervózní ze svého dnešního pohovoru. Celou noc jsem o tom přemýšlela a dospěla jsem k závěru, že tu práci opravdu chci.

Kdybych zvládla odpracovat aspoň dvě směny za týden, mohla bych se vystěhovat z kolejí a nastěhovat se do vlastní garsonky.

Jen si to představte!

Moc se netěš. Ještě jsi tu práci nedostala, připomenu si.

„Co to bude?“ zeptám se, zvednu hlavu a zahledím se přímo do očí pana Garcii.

Vrátil se.

„Dobrý den,“ pronese tím svým hlubokým hlasem.

Vzduch mezi námi opět udělá tu zvláštní věc... jako by se elektřina spojila s motýly.

„Vrátil jste se pro mé další skvělé kafe?“ uculím se.

Věnuje mi pomalý, sexy úsměv. „Vrátil.“

April

„Tak...“ Narovnáám ramena, napřímím se a pokouším se dělat jakoby nic. „Co si dáte?“

Po tváři mu přelétne pobavený výraz. „Dvojité macchiato, prosím.“

„Samozřejmě.“ Zadám objednávku do pokladny a pak k němu zvednu oči. „Bude to vše?“

Upřeně se na mě zadívá. „Prozatím.“

Semknu rty, abych zakryla úsměv. Proč zní všechno, co vypustí z pusy, tak sexy?

Na slově *prozatím* by přece teoreticky nic rajcovního být nemělo.

Lance mi nahlédne přes rameno, aby si přečetl objednávku na obrazovce. „To je v pohodě, Lanci, pan Garcia má rád, když mu dělám kávu já,“ prohlásím a jen s námahou se mi povede zachovat vážnou tvář.

Sebastian pokrčí čelo a já vím, že se právě v duchu otřásl. Ha ha, klasika. No co. To má za to, že moje kafe včera vyhodil.

„Fajn, fajn,“ odpoví Lance a vystřídá mě u kasy.

Otočím se ke kávovaru a mám sto chutí vyprsknout smíchy. Jsem v jeho ovládání tak nemožná, že to ani není vtipné. Fajn. Co že to mám vlastně dělat? Tenhle kávovar je strašně matoucí.

Když se ohlédnu za sebe, vidím, jak mě pan Garcia sleduje, zatímco trpělivě čeká. Ruce má zastrčené v kapsách u kalhot. K šedému obleku si dnes vzal krémově bílou košili, která dává vyniknout jeho tmavým vlasům.

Lehce se na mě pousměje a já mu to oplatím.

Opravdu je jako z pohádky.

Připravím jeho kávu a obrátím se k němu. „Prosím.“

„Děkuji.“ Vezme si ji ode mě a pokývne hlavou. „Hezký den.“

Teď už bude, když jsem viděla tebe.

„Vám také,“ odvětlím rozzářeně.

Otočí se a vyjde z kavárny ven. Honem popadnu hadr a prakticky se rozběhnu do přední části kavárny, abych ho mohla přes výlohu šmírovat. Vykročí na ulici a přejde přes cestu na druhou stranu. Vidím, jak si usrkne, oklepe se a zkriví obličej.

Ani trochu mu to nechutná.

Zahihňám se.

Znovu se napije, pak potřese hlavou a hodí kelímek do koše.

Vyprsknu smíchy a vrátím se k pokladně.

„Co tě tak pobavilo?“ vyzvídá Lance.

„Ten chlápek.“

„Který, ten Ital?“

„Jo, ten fešák. Ale Ital to podle mě není.“

„Ten je pro tebe snad trochu starý, ne? Co s ním?“

„Není na mě moc starý a nechutná mu moje kafe.“

„No a?“

„Nechutná mu moje kafe, ale stejně se sem vrátil.“

Lance se zamračí. „Nechytám se.“

Vyvalím na něj oči. Přece není možné, aby byl tak natvrdlý. „No, jestli se vrátil, i když nemá rád moje kafe, tak to asi znamená, že sem přišel, protože mě chtěl vidět, ne?“

„Třeba jen pracuje někde poblíž a tady to má po ruce.“

„Možná.“ Usměju se, zatímco utírám pult. „Uvidíme zítra, co říkáš?“ S dalším úsměvem začnu přerovnávat nápojové lístky. „Pokud se vrátí i zítra, je to jasný důkaz, že sem chodí kvůli mně.“

„Ach vy ženské a ty vaše psychotriky.“ Lance obrátí oči v sloup. „Jestli se ti líbí, proč ho prostě nepozveš na rande? Nemusíš toho chudáka nutit pít tvoje břechky.“

Uchechtanu se, když si vybavím, jak znechuceně se tvářil.
Jsem fakt srandistka k pohledání.

* * *

S hlubokým výdechem zvednu oči k nápisu nade dveřmi.

KLUB EXOTIC

Nemůžu uvěřit, že do toho fakt jdu. V životě jsem do pánského klubu ani nevkočila, natož aby mě někdy napadlo, že v něm jednou budu pracovat.

V pohodě. Je to úplně v pohodě, do háje.

Není – ani zdaleka ne –, ale tam, kde bydlím, už dlouho zůstat nemůžu. Z Penelope a jejího párty kvartýru se totiž co nevidět zblázním. Stisknu velkou mosaznou kliku, otevřu těžké dveře a vejdu dovnitř.

Okamžitě na mě dýchne přepychová atmosféra. Z pohledu na uhlově tmavé stěny, obrovské lustry a úchvatná pozlacená zrcadla, která zde visí jako nějaká umělecká díla, mi přechází zrak.

„Zdravím,“ přivítá mě usměvavá blondýnka. „Já jsem Anne-Marie.“

„Dobrý den.“ Křečovitě sevřu v prstech složku s životopisem.

Uteč. Klid se odsud a hned.

Ach proboha, co tady dělám? Asi budu zvracet.

Polknu knedlík v krku a pokusím se ze sebe vysoukat smysluplnou větu. „D-dobrý den. Já jsem April. Jdu na pohovor.“

Anne-Marie sklopí oči k deskám s papíry a odškrtně si v nich mé jméno. „Výborně. Pojď za mnou, April.“

Otočí se a zamíří k protější straně klubu. Vykročím za ní a důkladně si ji přitom prohlížím.

Je nádherná. V černých pletených rolákových šatech, které jí těsně přiléhají k tělu, vypadá naprosto úžasně. Jako nějaká sexy elegantní podnikatelka nebo tak něco. Jak vůbec dokáže chodit na tak vysokých podpatcích?

Anne-Marie otevře dveře do jakési čekárny. V rohu tam již osaměle sedí jedna dívka, která při našem příchodu vzhledne a nesměle se usměje.

„Tady se posadte. Porsha tu bude co nevidět,“ sdělí mi Anne-Marie s úsměvem.

„Děkuji.“

Posadím se na nejbližší židli a Anne-Marie se vytratí. Dveře se za ní s cvaknutím zavřou. V místnosti zavládne ticho a já zabloudím pohledem k té druhé dívce, co tu se mnou čeká. Věnuje mi krátké ušklíbnutí.

„Ahoj,“ řeknu tiše.

„Ahoj.“

Pak zase obě mlčíme, dokud nakonec nezašeptá: „Co tady ksakru dělám?“

„Přesně. Mám to úplně stejně.“

Přesedne si vedle mě, aby nás náhodou někdo neslyšel. „Musíš mi říct, abych odsud vypadla. Tohle je šílené.“

„Když to řekneš první ty mně,“ odpovím také šeptem. „Jsi tady kvůli té práci za barem?“

„Jo.“

„Já taky. Jsem švorc.“

„To jsme dvě. Studuju. Mimochodem, jmenuju se Kayla.“

„Já taky studuju.“ Usměju se. „Jsem April.“

„Co studuješ?“

„Práva.“ Nervózně se rozhlédnu kolem sebe. „Je tenhle podnik vůbec legální?“

„Kdo ví?“ Kayla pokrčí rameny. „Já studuju medicínu. Jsem ve třetáku.“

Znovu se usměju a cítím, jak se trochu uklidňuju. Kayla je atraktivní a očividně chytrá. „Prý platí sedmdesát liber na hodinu a dělají se desetihodinové směny,“ pronese tlumeným hlasem.

„Ty bláho, vážně? Bože, to by mi bodlo.“

„Mně taky. Bydlím v té největší díře na světě.“

„No, já jsem na kampusu a to je hotové peklo.“

„Tam jsem bydlela v prváku. Nikdy víc. Doufejme, že tu práci dostaneme obě, abychom tu znaly aspoň jednoho člověka.“

Dveře se otevřou a vynoří se z nich okouzující žena s černým mikádem. „Zdravím.“ S úsměvem mezi námi přejede pohledem. Je krásná, dokonale upravená, s kompletně nalíčeným obličejem a rty zvýrazněnými rudou rtěnkou. „Jmenuji se Porsha. Dělán tady ma-nažerku.“

„Dobrý den.“ Obě jí úsměv oplatíme.

Porsha si nás jednu po druhé prohlíží zkušeným pohledem. Tahle žena si nenechá větš bulíky na nos. To na ní poznám už teď.

„Která z vás tu byla první?“ zeptá se.

„Já,“ přihlásí se Kayla nejistě a vstane. „Jsem Kayla.“

„Ahoj, Kaylo,“ usměje se Porsha. „Pojď.“ Otočí se a vejde do kanceláře, zatímco Kayla na mě nervózně zavrčí hlavou.

„Hodně štěstí,“ naznačím nehlasně.

„Díky,“ odpoví stejným způsobem, načež zapadne do kanceláře a zavře za sebou dveře.

Zakloním hlavu a zahledím se do stropu. Zdobí ho staromódní malby, jako by to byla nějaká Sixtinská kaple.

Páni... divné.

Tohle místo je tedy opravdu něco. Zajímalo by mě, co asi v téhle budově bývalo dřív?

Čekám patnáct minut, než se dveře znovu otevřou. Objeví se v nich Kayla, která si právě potřásá rukou s Porshou. „Děkuji za tu příležitost, už se hrozně těším,“ prohlásí.

Aha, takže tu práci nejspíš dostala.

„Posaď se, Kaylo. Přijdu za tebou, až dodělám pohovor s April.“

„Dobře, díky.“ Kayla nahrbí ramena a posadí se. „Hodně štěstí,“ po-přeje mi neslyšně.

„Ahoj, April, ráda tě poznávám,“ usměje se na mě Porsha a podá mi ruku. Tou druhou mi přidrží dveře. „Pojď se posadit.“

Potřesu si s ní pravici a jdu si sednout k obrovskému černému stolu.

Porsha se usadí naproti mně a pozorně se na mě zadívá. „Vítám tě u nás.“

„Díky.“

Vyzaňuje z ní ohromná síla a sebevědomí. Čeká, jestli promluví, jako by chtěla hodnotit vše, co udělám a řeknu.

„Tak povídej... proč jsi tady?“

„Já...“ Odmlčím se. „Měla bych zájem o tu práci za barem.“

„A co víš o Klubu Exotic?“

„Obávám se, že nic moc. Doufám, že byste mi k té pozici mohla říct víc.“

S chápavým úsměvem se opře na židli a překříží nohy. „Pověz mi něco o sobě.“

Pokrčím rameny. „Co chcete vědět?“

Povytáhne obočí. „Všechno.“

„Je mi dvacet pět. Jsem Američanka.“

„To slyším.“

„Studuji tady v Londýně na stipendiu práva.“

„Pracuješ teď někde?“

„Ano, v jedné kavárně v Kensingtonu.“

„A tam se ti nelíbí?“

„Líbí, ale nemám tam dost peněz, a potřebuji si najít nový byt.“

„Dobře,“ pokračuje. „Přibliž mi svou finanční situaci.“

Krucinál, to je docela osobní otázka.

„April, neplýtvej mým časem. Proč tuhle práci potřebuješ, drahoušku?“

Cosí se ve mně zlomí. „Protože jsem veškeré peníze vložila do svého domu ve Státech, ale můj zpropadený exmanžel se z něj odmítá vystěhovat, takže ho nemůžu prodat.“

Usměje se, jako by ji moje odpověď potěšila. „Takže začínáš od nuly?“

Poněkud rozpačitě přikývnu. Vsadím se, že jejímu exmanželovi by něco takového neprošlo. „Přesně tak.“

„Mohla bys mi udělat laskavost a postavit se?“ Svrastím čelo. Porsha se zvedne a přejde na moji stranu stolu. „Vstaň.“

Cože?

I když to nechápu, udělám, co po mně žádá. Obejde mě dokola a prohlíží si mě přitom ze všech stran. Nadzdvihne mi vlasy z ramen

a zkoumavě se mi zadívá do obličeje. Přejede mi dlaní po boku. Nakonec nakloní hlavu ke straně.

„Co to děláte?“ zajímám se.

„Myslím, že bych pro tebe měla jinou práci.“

Zamračím se.

„Posaď se prosím.“ Vráť se na své místo a proplete před sebou prsty. „Něco málo ti o Klubu Exotic řeknu.“

Stisknu rukama životopis ve svém klíně. Chce ho vůbec vidět? Pracovala jsem na něm včera celé hodiny.

„Jsme nejexkluzivnější pánský klub v Londýně,“ spustí. „A máme další pobočky po celém světě.“

Exkluzivní? *To jistě.*

Nuceně se usměju a předstírám zájem.

„Naši členové si platí prémiové členství, které jim garantuje diskrétnost.“

„Na kolik je takové prémiové členství přijde?“

„To záleží na úrovni jejich členství. Například bronzové členství stojí padesát tisíc liber.“

„Na rok?“ zajíknu se.

Porsche po tváři přelétne úsměv. „Ano, na rok. Stříbrné členství stojí sedmdesát pět tisíc a zlaté zhruba sto deset tisíc.“

Co, to jako vážně?

„Jaký je mezi jednotlivými druhy členství rozdíl?“ vyptávám se.

„Bronzové členství zahrnuje přístup k našim službám, pití zdarma, vstup do naší vyhlášené restaurace, do posilovny...“

Svraštím obočí. Do posilovny? Tak počkat, začínám se v tom ztrácet.

„April.“ Odmlčí se, jako by se chtěla vyjádřit co nejjasněji. „Naši členové sem chodí, aby se mohli stýkat s přáteli v klidu a soukromí. Navštěvují nás muži mimořádně vysokého postavení, včetně celebrit, politiků, profesionálních sportovců a podobných typů. Nechtějí a nepotřebují, aby se na sociálních sítích objevovaly fotky z jejich soukromého života, proto jim dáváme možnost z hledáčku veřejnosti uniknout.“

Musím se ze všech sil držet, abych neobrátila oči v sloup. Je to normální bordel. Nazýváme věci pravými jmény, dámo.

„Rozumím.“ Pohlédnu jí zpřímá do očí. „A jaké výhody mají ostatní členové?“

„Ti mají přístup k veškerým službám, ale navíc mohou také využívat neomezené soukromé erotické tance a každý rok dostávají několik poukazů.“

„Poukazů?“

„K tomu se dostaneme později.“

„A co získají zlatí členové?“

„Všechny dosud zmíněné výhody plus vstup do Escape Lounge.“

„Escape Lounge?“

„Dokážeš si představit, jaké to je, být vysoce postaveným mužem, na kterého se při každé návštěvě veřejného baru lepší ženské?“

Bezvýrazně se na ni podívám. Ne a ani po tom netoužím.

„A víš, kolik žen se pokouší takové mocné muže zneužít a následně je vydírají fotografiemi?“

Pokrčím rameny. „Nikdy jsem o tom nijak zvlášť nepřemýšlela.“

„Význační muži se potřebují odreagovat, aniž by se museli bát, že je přitom bude někdo fotit. Naši členové sem nechodí kvůli ženám. Platí závratné sumy, aby ochránili svou pověst. Chodí sem kvůli anonymitě.“

Přikývnu. „Chápu.“

„Samozřejmě, že pokud se jim zachce, mohou si také objednat erotický tanec nebo mohou strávit nějaký čas v Escape Lounge, ale své dívky zde střežíme ještě svědomitěji než členy. Jak zaměstnanci, tak členové musí nejdříve podepsat právní dohodu o mlčenlivosti.“

„To znamená co?“

„Stejně jako chráníme pověst svých klientů, chráníme také pověst svých zaměstnankyň. Pracují u nás pouze výjimečné ženy. Inteligentní, krásné, takové, které se snaží dokončit univerzitu nebo usilují o lepší život pro své děti. Devadesát devět procent těch, kdo se u nás uchází o místo, odejde s nepořízenou.“

Do hajzlu, nechce mi tu práci dát a tímhle způsobem se mi to snaží šetrně sdělit.

Opře se na židli a zvedne bradu. „Chápu to tedy správně, že s tebou tvůj bývalý manžel zametl?“

Sevru životopis o něco pevněji. „Ano.“

„A co s tím budeš dělat?“

„Vystuduju práva a udělám si titul.“ Pokrčím rameny.

„Já myslím, že je načase, abys začala dělat rozhodnutí, která tě zopatrí na zbytek života, co říkáš?“ Svraštím obočí, ale ona pokračuje.

„Podle mě máš na víc než na obyčejnou práci za barem.“

„Co tím myslíte?“

„Každý večer pořádáme v Escape Lounge módní přehlídku, které se účastní dvacet čtyři nejkrásnějších žen, které tu máme.“

Cože? Módní přehlídka?

„Každý večer si u nás dvacet čtyři mužů zarezervuje takzvanou Escape Night a po skončení módní přehlídky následuje soukromý koktejlový večírek.“

Pozorně poslouchám a pokouším se v duchu si představit, co popisuje.

„Během tohoto koktejlového večírku si naše Escape Girls vyberou, který z přítomných mužů bude po zbytek noci jejich partnerem.“

„Promiňte, ale nerozumím vám.“

„Pracovat jako Escape Girl neznamena s někým spát, April. Znamená to jen strávit noc s mužem, kterého si vybereš.“

„Strávit s ním noc?“

Co to má sakra být?

„Nad námi je pětihvězdičkový hotel, ve kterém vlastníme celé jedno patro s apartmány.“

„Ti muži si vybírají dívky a ony s nimi pak musí spát?“ Zděšeně se zamračím.

„Kdepak, nic takového,“ odvětlí klidně a mě napadne, kolikrát už má asi tuhle přednášku za sebou. „Každá žena si vybere muže a sama se rozhodne, jestli ho políbí, nebo mu dovolí na ni sáhnout.“ Odmlčí se. „*Nebo* jestli s ním bude chtít spát.“

„Takže...“ povytáhnu obočí, „to přece jen *je* nóbl bordel?“

Porsha se rozesměje. „Vůbec ne, zlatíčko. Věř mi. Muži, kteří sem chodí, za sex platit nepotřebují.“

„Proč mi to říkáte?“

„Protože je na tobě cosi neobyčejného.“ Upřeně se mi zahledí do očí. „Máš takový ten X-faktor, April.“

„Což znamená?“

„Že chci, aby ses stala naší Escape Girl.“

Poposednu si na židli a narovnáám záda. „Mrzí mě, jestli jsem ve vás vzbudila dojem, že jsem –“

„Pět tisíc liber za noc.“

Zkamením jako socha. „Cože?“

„Plat Escape Girl je pět tisíc liber za noc. To je skoro sedm tisíc dolarů. Nemusíš s nikým spát. Nemusíš se jich ani dotýkat. *Musíš* s nimi sice strávit noc v jednom apartmánu, ale každý z nich disponuje dvěma ložnicemi pro případ, že by ses rozhodla, že nemáš zájem. Ostraha u nás funguje nepřetržitě a tvé bezpečí i totožnost jsou neustále pod ochranou.“

„Já... já ne... totiž... *cože?*“ Celá rozhozená se zavrtím na židli. „Pět tisíc liber za noc?“

Porsha se zaculí. Moc dobře ví, že se jí podařilo získat mou pozornost. „Přesně tak, April. Stačilo by ti pracovat jednu směnu týdně a vydělala by sis dvacet tisíc liber za měsíc.“

Za jediný měsíc bych zvládla zaplatit nájem na celý rok.

Do háje, to jako fakt?

„Popřemýšlej o tom.“

Nic neříkám.

„Kayla to právě vzala.“

„Kayla z čekárny?“

„Ano, teď tam čeká, až ji provedu zákulisím.“

„Aha.“ Nedostává se mi slov.

Porsha vstane. „Pojď se tady trochu porozhlédnout. Můžeš si to mezi tím rozmyslet.“ Přejde ke dveřím a otevře je, ale já jsem dosud v takovém šoku, že se nedokážu pohnout... co to má sakra všechno znamenat?

„Kaylo,“ zavolá na ni Porsha s úsměvem. „Jsi připravená na prohlídku?“

„Rozhodně,“ odpoví Kayla. Zdá se, že o tom nemá nejmenších pochyb. Věděla snad, na jaké místo se ve skutečnosti hlásí?

Porsha obrátí pozornost ke mně. „Jdeš s námi, April?“

Zvednu se ze židle. „Nemyslím, že...“ Nechám větu nedokončenou.
Pět tisíc liber za noc.

„No tak.“ Kayla na mě vykulí oči. „Prohlídka tě přece nezabije.“

Přejeďu pohledem z jedné ženy na druhou. Připadám si, jako bych jim úplně kazila zábavu. „Hmm, tak asi jo.“

Vyjdu z kanceláře a vydám se za Porshou a Kaylou dolů po schodech. Klub vypadá, jako by to kdysi dřív bývalo divadlo. Podlaha se směrem k přední části sálu, kde se nachází pódium, postupně svažuje a nahoře jsou vidět malé výklenky, patrně někdejší lóže. Porsha odněkud vytáhne kartu a přiloží ji ke skeneru, čímž otevře velké černé bezpečnostní dveře. Společně projdeme jakousi místností, která připomíná maskérnu přehlídky *Victoria's Secret*. Prostor lemují kosmetické stolky s celým arzenálem líčidel, paruk a všemožných parádicek.

Pokračujeme do další místnosti, kde se mi naskytne pohled na dlouhé řady věšáků se značkovými šaty zdobenými flitry, krajkami a pery.

Ježíši.

„Dokud u nás budete pracovat, máte veškeré laserové epilace a ostatní kosmetické úpravy na účet podniku,“ informuje nás Porsha za chůze. „A počet vašich směn je omezený. Escape Girls mohou pracovat pouze čtyřikrát do měsíce.“

Kayla vedle mě nadšeně poskakuje, jako by to byla ta nejvíc vzrušující věc, jaká se jí kdy přihodila. „Dokážeš tomu uvěřit?“ zašeptá.

„Copak jsi zešilela?“ naznačím ústy nehlasně.

„Pšt.“ Zahákne se mi za paži. „Jenom se dívej.“

V těsném závěsu za Porshou obcházíme celý klub. Po cestě nás představí bezpečnostnímu týmu a pak nás zavede do výtahu. „Běžná směna probíhá tak, že sem přijdete, necháte se profesionálně nalíčit a učesat a poté si vyberete šaty.“

Zatímco výtah stoupá, cítím, jak se mi žaludek svírá nervozitou. V duchu si představuji vše, co Porsha popisuje.

„Během módní přehlídky vás představíme Escape členům a na závěr koktejlového večírku se zase oni představí vám.“ Dveře výtahu se otevřou a my za ní vykročíme do přepychově vyhlížející chodby. „Vyberete si partnera a odejdete s ním nahoru do svého apartmánu.“ Pomocí bezpečnostní karty odemkne dveře a pak nám je podrží, abychom jimi mohly projít.

Při pohledu na luxusní apartmán, který se před námi vynoří, se mi žaludek stáhne ještě větší úzkostí.

Porshe v ruce zazvoní mobil a ona na něj letmo pohlédne. „Tohle budu muset vzít, omluvte mě na chvíli. Zatím si to tady prohlédněte, děvčata.“ Sotva vyjde na chodbu, Kayla se pustí do vzrušeného skotačení. „Ach můj bože.“ Popadne mě za ruce. „Věřila bys tomu?“

„Já žádného zazobance za prachy šukat nemůžu,“ pronesu polohlasem.

„Jasně že můžeš. Já už šukala naprosté nuly a zadarmo.“

Zahihňám se. To je pravda.

„Pět tisíc liber, April, a to s nimi ani nemusíš spát.“

„Stejně to nezvládnou. Moje morální zásady mi to nedovolí.“

„Já teda víc než nějaké morální zásady potřebuju nový byt a měsíc ve Španělsku. Kam myslíš, že to jako hodná holka dotáhneš?“

Pokrčím rameny.

„Do té díry, kde teď bydlíš. Akorát tam.“

„Kaylo,“ zašeptám. „Tohle je *příliš*.“

„Ale no tak. Můžeme si navzájem pomáhat. Kdy se nám znovu naskytne příležitost vydělat si takový balík?“ Rozzářený obličej má plný naděje. „Nehledě na to, že když to bude stát za houby, tak s tím prostě praštíme.“

„Je to prostituce,“ namítnu šeptem.

„Je to jen nabídka, nic víc. Nemusíme s nimi spát. Porsha to přece sama říkala.“

„Ale ty moc dobře víš, že to tak nejspíš dopadne.“

„Dokážu si představit i horší věci než se vyspat s profesionálním sportovcem.“

Zasměju se.

„Navíc o tom nikdo nebude vědět. Krucinál, je to dokonalá práce, April.“

„Bože,“ hlesnu. Nemůžu uvěřit, že o tom vůbec uvažuji.

Porsha se za námi vrátí do apartmánu. „Takže?“ S úsměvem se střídavě dívá z jedné na druhou. „Co na to říkáte, děvčata?“

„Já to беру!“ prohlásí Kayla.

Porsha ji odmění dalším úsměvem. „Výborně.“ Obrátí pozornost ke mně. „A co ty, April?“

„Ehm.“ Odmlčím se. Opravdu bych ty peníze chtěla, ale... bože. „Já myslím, že ne –“

„Co kdyby sis to jen zkusila na jednu noc?“ přeruší mě.

Zůstanu na ni hledět, v hlavě naprostý chaos.

„Pět tisíc liber za jednu noc. To snad za zkoušku stojí.“ Znovu se usměje.

Nerozhodně mezi nimi tčkám očima. Kayla nadšeně přikyvuje.

Pět tisíc by mi pomohlo vypadnout z kolejí, i kdyby jen na pár měsíců.

Ale co, kašlu na to.

„Tak jo, na jednu noc,“ souhlasím.

Porshin úsměv se rozšíří. „Fantastické. Zítra se začnete zaučovat.“

Zavřu oči.

Na co jsem to sakra právě přistoupila?

Sebastian

Vejdu do restaurace přesně s úderem sedmé hodiny ranní. Spencer a Masters už sedí vzadu u našeho obvyklého stolu. Tyhle společné snídaně jsou poslední dobou tím jediným, co stíháme.

Moc si cením každé chvíle, kterou mohu se svými dvěma nejlepšími přáteli strávit.

Julian Masters a Spencer Jones.

Náš blízký vztah trvá už od dětství. Jsou pro mě jako bratři, které jsem nikdy neměl.

Julian má děti a teď i ženu, takže veškerý volný čas věnuje jim, a Spencer je zase čerstvě ženatý s Charlotte, která právě čeká dítě. Naše snídaňové dýchánky ho proto drží při životě. Charlotte mu dává pořádně zabrat a my se tím ohromně bavíme.

„Čau.“ Zazubím se na ně a zapadnu na své místo.

„Hmm,“ zamrčí Julian začtený do novin.

„Mohl bys laskavě přestat být pořád tak nabručený?“ oboří se na něj Spencer, zatímco si natírá máslo na toast. „Mám už takových pitomých bručounů plné zuby. Pěkně mě vytáčí.“

„Co na tom bylo nabručenýho?“ podívá se Julian. „Jenom jsem ho pozdravil.“

„Ty vole. Posloucháš se vůbec? To ten tvůj tón.“ Spencer zakoulí očima.

Julian se na něj sarkasticky ušklíbne. „Nejsme dnes ráno nějakí hákliví, Spenci?“

„Popravdě řečeno ano. Dobré ráno, Sebe. Jak se máš, můj drahý příteli?“ zeptá se sladce.

Uchechtnu se a rozprostřu si na klíně ubrousek. „Dobré ráno, kluci.“

U stolu se objeví číšnice. „Co si dáte?“

„Omeletu a čerstvý džus,“ objednáám si.

„Já to samé.“

„Takže třikrát,“ shrne to Julian.

Číšnice se s úsměvem otočí a zmizí.

„Tak co je nového?“ obrátí se ke mně Spence mezi dvěma doušky kávy.

„Nic.“ Zívnu a protáhnu se. „Jsem unavený.“

„Špatně se ti spí?“ vyptává se Spencer.

„Jo, nemám do čeho píchnout.“

„No, jen si ten klid hezky užívej.“ Spencer zafouká do šálku s kávou. „Mě se Charlotte jistojistě pokouší ušukat k smrti. Než se to mimino narodí, budu mít po ptákoví. V naší rodině budou dvě matky.“

Julian se nad novinami zaculí. „Á, těhotenský sex. Existuje snad něco lepšího?“

„Spánek, Mastersi. Já bych se jednou za čas taky rád trochu vyspal, do prdele,“ povzdechne si Spencer. „Sotva se držím na nohou.“

„To musí být hrozné. Sexy nadržená manželka.“ Obrátím oči v sloup. „Jdi s tím do hajzlu, jo?“

„Ještě kávu?“ zeptá se číšnice a zvedne v ruce konvici.

„Ano, prosím.“

„Děkuji.“

Číšnice nám dolije kávu do šálků a nechá nás o samotě.

„Mimochodem“ zakřením se. „Buddy má holku.“

„Fakt?“ Spence zpozorní. „První, že?“

„Včera večer mi volal, je z ní úplně pať.“ Buddy je syn mé sestry. Jeho otec od nich odešel, když měl Buddy dva roky, a já se od té doby ujal role náhradního táty. Vidáme se několikrát týdně. Zbožňuju toho kluka nade všechno na světě.

„O víkendu s ní přijede,“ oznámím jim.

„Co má říct otec, když se setká s první partnerkou svého dítěte?“ zamračí se Spence.

„Odprejskni,“ opáčí Masters stroze, aniž by zvedl oči od novin. „Hezky na rovinu. Neser a odprejskni.“

Dáme se do smíchu.

Julian to nemá jednoduché. Jeho dcera Willow ho svým nešťastným výběrem partnerů a partnerek dohání k šílenství.

„Já z toho mám teda radost,“ prohlásím s dojatým úsměvem. „Podle něj je to ta nejlepší holka pod sluncem.“

„To jsou v jeho věku snad všechny, ne?“ podotkne Masters.

„A co dneska děláte, hoši?“ zajímá se Spence.

„To, co vždycky,“ pokrčí rameny Julian.

„No,“ odmlčím se a narovná si na klíně ubrousek, „já odsud uprostřed dopravní špičky pojedu na druhou stranu města do jedné kavárny, kde se nechám obsloužit tou nejrajcovnější ženskou, jakou jsem za velmi dlouhou dobu viděl. Která,“ dodám, „dělá to *nejhorší* kafe, co jsem kdy ochutnal.“

Oba se rozesmějí.

„Ty si jezdíš na opačnou stranu města na odporné kafe?“ zeptá se Masters nechápavě.

„Vlastně se tomu ani nedá říkat kafe. Je to taková břečka, že bych se nedivil, kdyby mě to jednou zabilo.“

Spencer nadzdvihne obočí. „Ježíši, to musí být pořádná kost.“

„Taky že jo. Jenom je na mě až příliš mladá a nevinná.“

„Jak to? Kolik jí je?“

„Nevím.“ Zkroutím ústa a přejedu si dlaní po strništi. „Tipoval bych ji tak na pětadvacet.“

„To není zas tak mladá,“ míní Spencer.

„Ale je.“ Zakaboním se. „Vždyť mně už bude skoro čtyřicet. Kdybych ji pozval na rande, nejspíš by si o mně myslela, že jsem úchyl.“

„To proto, že se jako úchyl chováš,“ utrousí Masters suše.

„Přesně o tom mluvím.“ Pozvednu k němu šálek s kávou. „Každopádně mám plán.“

„Jaký?“

„Budu tam chodit, dokud ona nepozve na rande mě.“

„Šíkula.“ Spencer mě poplácá po zádech. „Kdo si počká, ten se dočká.“

„Pokud tě ovšem do té doby nepřiotráví tou svou rádoby kávou,“ poznamená Masters a otočí noviny na další stránku.

* * *

Posnídáme a nedlouho poté už ujíždím po silnici do kavárny v Kensingtonu. Ani pořádně nevím, co mě na té holce vlastně tak bere, kromě toho, že na ni musím v jednom kuse myslet, což je samo o sobě dost divné. Já totiž na ženské nemyslím... nikdy.

Zaparkuju auto a otevřu těžké dveře do kavárny. Nemůžu přitom přeslechnout zvonek, který mi zacinká nad hlavou.

April vzhledne, naše oči se setkají a její tvář rozjasní úsměv, který mě zahřeje až hluboko v útrokách.

S jejím kolegou po sobě navzájem střelí pohledem a on nepatrně potřese hlavou.

Co to má znamenat? Že by mu o mně něco říkala?

Přistoupím k pultu.

„Dobrý den, pane Garcio,“ zaculí se na mě svůdně.

Zkřívím rty, aby nepoznala, jak mě těší, že si pamatuje mé jméno. „Dobrý den, April.“

„Dvojité macchiato, pane?“

Smrt v kelímku.

Zvednu obočí. Popravdě řečeno neexistuje nic, co bych si přál méně. „Ano, prosím.“

„Já ho udělám,“ houkne na kluka, co s ním pracuje. Ten jen mlčky přikývne a vytratí se dozadu. April se otočí ke kávovaru a já kloužu očima po jejím těle, dokud mi zrak neutkví na jejím pozadí. Má na sobě úzké modré džíny, které se napínají na všech správných místech.

Na mou duši... *sexy jako blázen.*

Je vysoká a má sportovní postavu. Vlasy jí spadají kolem obličeje v krátkém blondátém mikádu. Jsou husté a lehce zvlněné. Oči má velké a hnědé a pleť krásně medově zbarvenou.

Stačí, abych se na ni podíval, a hned mi stojí.

„Co máte dneska v plánu?“ prohodí ke mně přes rameno.

Honit si ptáka a myslet u toho na tebe. „Jen práci.“

„Aha. Co děláte?“

Co bys chtěla, abych dělal? „Jsem architekt.“

S širokým úsměvem se vrátí k pultu. „Páni, působivé.“

Navzájem na sobě ulpíme pohledem a já ji v duchu vidím, jak přede mnou klečí na kolenou a kouří mi péro. Skousnu si ret ve snaze nedat najevo žádnou reakci. Je to už dlouho, co se mnou nějaká žena takhle zamávala.

Usmívá se, jako by mi četla myšlenky. Dál hledíme jeden na druhého a vzduch mezi námi jiskří.

Pozvi ji na rande.

„Tady máte svou kávu.“ Podá mi ji.

Pozvi ji na rande.

„Děkuji.“

Pozvi ji na rande.

„Hezký den, Sebastiane.“ Věnuje mi laškovný úsměv.

Když ji slyším vyslovit mé jméno, v péru mi příjemně zatrne. „Vám také.“

Neochotně se obrátím ke dveřím.

Do prdele.

Rozčileně vydechnu a vyjdu na ulici. Krucinál.

Usrknu si kávy a zašklebím se.

Kristepane, to je ale hnus. Okamžitě kelímek hodím do koše.

Vypadá to, že se sem budu muset vrátit zase zítra.

April

„Páni.“ Porsha mě přejede pohledem od hlavy k patě. „Vypadáš úchvatně.“

Položím si dlaň na břicho. „Tohle je šílené.“

„Šíleně dobré,“ zaculí se Porsha.

Místnost naplňuje vzrušené tlachání ostatních děvčat. Všechny ty holky se zdají být naprosto nadšené, že tady jsou. Uplynulé tři hodiny jsem strávila tím, že jsem se nechala šlechtit a krášlit a podstoupila jsem každičkou zpropadenou kosmetickou proceduru, na kterou si člověk jen vzpomene. Nyní jsem učesaná, namalovaná a oděná do těch nejkrásnějších flitrových šatů, jaké jsem kdy viděla.

Čeká mě moje první směna v Escape Clubu a já budu muset co nevidět vyjít na molo. Kayla tu není. Nemůže se prý stát, aby ve stejný večer začínaly dvě nové dívky, kvůli nějakému ohlášení.

Chce se mi zvracet. V životě jsem nebyla takhle nervózní.

Co mě to napadlo?

„Připravená?“ zeptá se Porsha.

„N-ne,“ vykoktám ze sebe.

„To zvládneš.“ Chytne mě za ramena. „Sleduj mě a dělej všechno tak, jak jsme tě to naučili při zácviku.“

Přikývnu. „Dobře.“

Dolehne ke mně hudba. Dívky jedna za druhou vychází na pódium a promenádují se po něm. Slyším teď také hlasy mužů v koktejlovém baru, kteří se na přehlídku dívají.

Vezmu ze stolu koktejl a hodím ho do sebe.

Stůjte při mně všichni svatí.

Pak uslyším své ohlášení. „A dnes večer vám představíme zbrusu novou Escape Girl. Je to její úplně první směna, tak prosím přivítejte naši překrásnou Cartier.“

Vystoupím na jeviště a přelétnu očima pánské obecenstvo pod ním. Pohled mi okamžitě padne na muže, který stojí u konce mola.

Obličej mu ztuhne, když mě uvidí.

To ne...

Je to on.

Je tady pan Garcia.

April

Zůstanu stát jako přimrazená. Upřeně jeden na druhého zíráme.

Co to má sakra znamenat?

To *ne*, do háje. Nechci, aby mě tady viděl.

Počkat... co tady ksakru pohledává *on*?

To si ze mě krucinál dělá srandu?

Ach můj bože a já si myslela, že je to sympáťák. To je teda gól.

Jak typické. Další vysněný chlap, ze kterého se mi před očima vyklube prachspřodá chodící spermobanka.

Už na chlapy definitivně kašlu.

Přimhouří na mě oči a já mu to bez váhání oplatím.

Takhle se na mě nedívej, kreténe. Teď už vím, co jsi ve skutečnosti zač.

Slizoun.

„Dovolte mi, abych vám představila naši nejnovější Escape Girl,“ opakuje Porsha do mikrofonu. „Dnes má u nás úplně první směnu. Je ještě zcela nedotčená.“

V místnosti to zašumí úžasem a já na sobě ucítím spalující pohledy všech přítomných.

„Cartier je nejen inteligentní, ale také velice krásná, jak mi jistě dáte za pravdu, pánové.“

Rozhlédnu se kolem po všech těch mužích, kteří stojí celí uchvácení z obou stran pódia. Ve vzduchu se vznáší pach peněz. Samé drahé

obleky na pečlivě upravených, nádherných mužských ve věku třiceti až padesáti let.

Zajímalo by mě, jestli jsou někteří z nich ženatí.

Do prčic.

Co tu sakra dělám?

Zatracená Kayla a to její nakažlivé nadšení. Kde se fláká teď, co?

Tohle je hotová noční můra.

Jen se hezky odeber na pokoj a běž spát. Nemusíš s nikým nic mít, připomenu si.

„Tak co, pánové, kdo to bude?“ vyzve Porsha osazenstvo místnosti.

Jeden vedle druhého se do mě vpíjí očima a na rtech jim pohrávají potěmnělé úsměvy.

Skoro z nich cítím jejich touhu.

Roztřeseně se nadechnu, uvolním ramena a přinutím se k úsměvu.

Jestli mám skončit v pekle, tak ať to stojí za to.

„Pánové,“ osloví je Porsha, jako by to bylo nějaké představení. No, ono vlastně asi je. „Vyjádřete se. Kdo chce být úplně první muž, se kterým Cartier stráví noc?“

Všichni členové se dají do pohybu a jdou se postavit přede mě, přesně, jak mi to Porsha popisovala.

Zvednu oči k jedinému muži, který se ke mně nehrne – panu Garciovi.

„Ahoj, já jsem Jonathan,“ představí se mi první blondák, chytne mě za ruku a políbí mě na její hřbet. Zadívá se mi do očí a pak mi na ruku vtiskne další polibek. „Moc rád tě poznávám.“

„Ahoj.“ Přestože mi žaludkem cloumají nervy, podaří se mi na tváři vykouzlit úsměv. „Nápodobně.“

„Bennet,“ zazubí se na mě tmavovlasý muž. „Těší mě.“

Potřesu si s ním rukou a také se na něj usměju. „Potěšení na mé straně.“

Postupně se mi takhle představí všichni muži a Porsha měla pravdu – většina z nich jsou krasavci. Dokonce i ti, kterým geny příliš nepřály, vyznačují jakési neodolatelné charisma.

Zalétnu očima k Sebastianovi, který osamoceně postává stranou a popíjí skotskou. Zrak upírá přímo před sebe, jako by byl něčím zaneprázdněný.

Proč nestojí ve frontě, aby se se mnou seznámil? Vím, že se mu líbím. Alespoň jsem si to myslela. Letmo pohlédnu na řadu krásných dívek vedle sebe a najednou mi to docvakne.

Přišel sem za někým jiným. Za jednou z nich.

Do hajzlu.

„Já začnu s přihazováním!“ ozve se kdosi zezadu. „Třicet tisíc liber.“

Několik mužů se zasměje. „Padesát tisíc.“

Cože? Co se to děje?

„Sedmdesát pět tisíc dyško, když strávíš noc se mnou!“ zavolá jiný muž suverénním hlasem.

Dívám se z jednoho na druhého. Zdá se, že se tu rozjela nějaká aukce.

A kruci, tohle mi přece vysvětlovali. Pokud některou z těch nabídek přijmu, dostanu ke svému platu ještě pětadvacet procent z vydražené ceny.

„Osmdesát pět.“

„Sto!“ přebije ho kdosi další.

Koutkem oka postrehnu, jak Sebastian pokládá nedopitou sklenici na stůl a obrací se k východu.

Cože... on odchází?

Nervózně se rozhlédnu kolem. *Prostě se jen tak vypaří?*

„On!“ vykřiknu.

Sebastian pokračuje v chůzi. Ukážu na něj. „Tamhleten muž. Ten co, jde ke dveřím.“

„Pane Smithi!“ zavolá na něj Porsha.

Sebastian zůstane stát na místě, stále čelem k východu.

„Cartier si vybrala vás,“ oznámí mu.

Sebastian se otočí, zadívá se Porshe do očí a odvětlí: „Ta nemá, co chci.“ Hlas má mrtvý a bezvýrazný.

Vrhnou na něj zlostný pohled. *Kretén.*

„Takhle to tady nefunguje a vy to víte, pane Smithi,“ prohlásí Porsha. „Rozhdují dívky. Jestli vás Cartier chce, tak vás také dostane.“

Sebastian na mně spočine očima a vzdorovitě zvedne bradu. „Nemám zájem.“

Cítím, jak mi obličej hoří rozpaky. Něco takhle ponižujícího jsem snad ještě nezažila. *Trhni si.*

„Pane Smithi, buď budete hrát podle našich pravidel, nebo se vzdáte svého členství,“ zaškaredí se na něj Porsha.

Sebastian si ve zjevném rozčilení přejede jazykem po zubech a vykročí zpět ke mně. „Sto třicet!“ zahaleká zezadu kdosi další.

Sebastian se zastaví a zůstane stát pouhých pár centimetrů od mého obličej. Nevraživě na sebe hledíme.

Vře to mezi námi vzteky. Ani nevím, co přesně nás tak vytáčí. Vlastně kecám. Vím.

Jde o to, že je krucinál tady, v tom je ten problém. A já si myslela, že jsem narazila na někoho výjimečného. Nevzpomínám si, že bych někdy byla takhle namíchnutá na někoho, koho ani neznám.

Zvednu obočí.

Ještě chvíli na mě zírá a pak mě znenadání vezme za ruku.

„Tudy,“ zabručí polohlasem.

Porsha se na něj usměje. „To už je lepší.“

Cítím, jak nás ostatní muži v místnosti pozorují, zatímco se ubíráme ke dveřím a potom nastupujeme do výtahu. Jakmile se za námi zavřou dveře, Sebastian mou ruku pustí, jako by to byla horká brambora. Celou cestu nahoru absolvujeme v naprostém tichu s pohledem upřeným přímo před sebe.

Ta nemá, co chce.

Já ti sakra dám, že nemám. Kdybych chtěla, ještě bys mě o to prosil, ty sebestředný pitomče.

Dveře výtahu se otevřou a on vyrazí chodbou k apartmánu, klíč v ruce. Držím se mu v patách. Už ho ani nechci, ale ať se propadnu, jestli ho nechám takhle mě ztrapnit nebo si před mýma očima odvést nějakou jinou. Kdo si ten blbec ksakru myslí, že je?

Ta nemá, co chce.

Než apartmán odemkne, už se ve mně doslova vaří krev. Vejde dovnitř a málem mi přibouchne dveře před nosem. *Moc pěkné vychování, kreténe.*

Rozčarovane vpadnu za ním.

Zamíří rovnou k baru, nalije si skotskou a pak tázavě nakloní láhev mým směrem.

„Ne, díky,“ odseknu.

Položím kabelku na stůl a přitom si všimnu stříbrného kbelíku s ledem a láhví šampaňského. To je jiná písnička.

Sebastian sleduje můj pohled.

„Chceš trochu?“ zeptá se.

„Ano, prosím.“

Otevře láhev, nalije mi sklenici šampaňského a podá mi ji.

Aniž bychom jeden z druhého spustili zrak, lokneme si každý svého pití. Místnost je prosycená nepřátelskou atmosférou.

„Myslel jsem, že se živíš vařením odporného kafe?“ Zapije svou otázku dalším hltém skotské.

Po tváři mi přelétne sarkastický úsměv. „Na chlapa, co platí za sex, umíš člověka rychle odsoudit.“

Nuceně se na mě ušklíbne, jako bych byla hloupá. „Radši budu platit, než abych se prodával.“

„Vždyť je to kruci to samé.“ Přihnu si šampaňského a pak se sladce zaculím. „Já už ale zapláceno dostala. Takže pá pá... *pane Garcio*,“ naznačím nehlasně.

Pohlédne mi do očí. Z každého póru mu srší pohrdání. „O co ti jde?“ zasyčí.

Přistoupím k němu blíž, až nás od sebe dělí jen pár centimetrů. „Doufala jsem v trochu sexuálního uspokojení,“ pronesu tiše. „Ale ty nemáš, co chce.“

Zatne čelist, probodne mě zlostným pohledem a pomalu si svlékne sako. „Já mám mnohem víc, než chceš.“

„Pochybuj –“

Přeruší mě tím, že mě popadne za ruku a přitiskne si ji k rozkroku. Péro má pod látkou kalhot jako z kamene.

V žilách se mi rozproudí krev a já mimoděk sevřu dlaň okolo jeho ztopořeného penisu.

„Dej se do práce!“ zavelí posměšně a je na něm vidět, jak ho šťve, že jsem tady.

„To by se ti líbilo.“

Zahledí se mi do očí. „Klekni na kolena a vykuš mi ptáka, ty špinavá couru.“

Zaplane ve mně vzrušení. Tohle je na hlavu, ale... proboha, zároveň tak strašně rajcovní.

„Nevykouřila bych ti ho, ani kdyby to bylo poslední péro na světě,“ zašeptám. „Jsem bez peněz, ne zoufalá.“

Po tváři se mu mihne náznak úsměvu. Taký se mu tahle naše drsná hra líbí.

Postoupí o krok dopředu, jednou rukou mě chytne za obličej tak pevně, až to skoro bolí, potom mi tvář ze strany olízne a skloní ústa k mému uchu. „Chceš být děvka, Cartier?“

Srdce se mi z jeho dominance rozbuší jako splašené.

„Chceš se nechat zneužít?“ zavrčí mi do ucha a sevře můj obličej ještě silněji. „Chceš, abych se ti vystříkal do ksichtu?“ Zaboří mi ruku do vlasů a zakloní mi hlavu tak, abych mu hleděla do tváře. „Protože já mám pořádně napěchované péro, které potřebuje vyprázdnit.“

Kristepane, *to je ale sprosták.*

Naskočí mi husí kůže. Stisk jeho ruky je téměř bolestivý.

Zakloní mi hlavu ještě dál a prudce mě kousne do krku. Vlastní tělo mě zradí a začne pulzovat vzrušením.

Ano.

Když mi olízne pootevřená ústa, ucítím to až mezi nohama. Vezme můj spodní ret mezi zuby a zatahá za něj. Celá se zachvěju a zakňourám.

Znovu mi přejede jazykem po obličejí a sevřením ruky mi nadále brání v pohybu. Nemůžu dělat nic než zavřít oči.

„Odpověz na otázku, Cartier. Chceš moje péro, nebo si mám jít najít někoho jiného, kdo ho bude chtít?“ pronese tlumeným, temným hlasem. „Postačí mi jakákoli mokrá kundička.“

Do třetice olízne mou tvář a jeho stisk tentokrát zesílí natolik, že to zabolí. V příštím vteřině mě kousne do ušního lalůčku.

Panenko skákává.

Takhle se přece úctyhodní muži nechovají ani nevyjadřují.

Najednou se ve mně přetrhne jakési morální poutko a já chci být přesně tou, za kterou mě má.

Chci být jeho děvka.

„Moji kundičku bys nepřežil,“ opáčím také šepem. „Zničím tě na zbytek tvého mizerného života, chlapečku.“

Ústa se mu pomalu zvlíní do sexy úsměvu. O krok ustoupí, šklubnutím si uvolní kravatu a sundá si ji. „To víš že jo.“

Vezmu šampaňské a napiju se.

Visíme na sobě očima, zatímco si knoflík po knoflíku pozvolna rozepíná košili. Hrudník má široký, snědý, s několika málo tmavými chloupky. Ať se propadnu do země, jestli to není ten nejdokonalejší mužský exemplář, jaký jsem kdy viděla.

Muž, jak se patří.

V rozkroku mi začne pulzovat. Bože, *opravdu* se ze mě kvůli němu stává děvka – odporná děvka, která ho nesnesitelně chce.

Roztáhne si košili a vykasá si ji z kalhot.

S hlasitým polknutím mu kloužu očima po těle. Nevzpomínám si, že bych někdy byla takhle vzrušená.

Celé je to špatně, úplně na hlavu a nehorázně primitivní.

Rozepne si knoflík u kalhot a poupraví si v nich nádobíčko. Konec ztuhlého péra mu teď trčí nad opaskem a mně spočine zrak na jeho mohutném nafialovělém žaludu.

Příroda na něm rozhodně nešetřila.

Tak jo, tahle moje malá fantazie je čím dál tím lepší.

Buch, buch, buch, cítím svůj tep.

Přistoupí ke mně blíž, vezme mi z ruky šampaňské a napije se. Pak,

aniž by ze mě spustil oči, sklenici pomalu nakloní a nechá mi její obsah stékat do výstřihu. Studí to a mně se z toho postaví bradavky.

Políbí mě na krk a střídavým kousáním a sáním se dopracuje až k šampaňskému.

Zašimrá mě v útrobách.

Do hajzlu!

Kdo tady nakonec ničí koho?

„Sundej si ty zasraný šaty,“ zachraptí.

Zasměju se, protože je to šílený a protože se nestačím divit, kdo jsem sakra zač.

„Sám se jich chceš zbavit, sám si je sundej,“ opáčím. „Já se pro nikoho svlíkat nebudu, natož pro nějakýho nafrněnýho kretěna.“

Trhnutím si mě k sobě přitáhne. „Pro mě toho uděláš mnohem víc, než že se jen svlékneš.“

Otočí mě a jediným hbitým pohybem mi rozepne zip na šatech. Shodí mi je z ramenou a ty se sesunou na podlahu kolem mých chodidel.

Pleskne mě po zadku. „Na kolena,“ zavrčí.

Obrátím se k němu a zůstanu nehnuté stát. Zíráme si z očí do očí.

„Řekl jsem, abys klekla na kolena,“ zopakuje.

Je to tak rajcovní, že tomu nedokážu vzdorovat.

Neschopná neuposlechnout se svezu na podlahu a sleduju, jak si stahuje kalhoty, dokud z nich neosvobodí své mohutné péro.

Tohle jsme si neplánovaly, April.

Jeho úd je naběhlý a po celé délce se mu táhnou tlusté žilky. Poplácá mě jím po tváři a upřeně mě přitom pozoruje. „Vystrč jazyk.“

Vyplážnu jazyk a užasle k němu vzhlednu.

Konečně chlap, který ví, co chce.

„Víc,“ zachrčí.

Udělám, co po mně žádá, a on si stoupne vedle mě a přejede mi spodní stranou péra po vyplázlém jazyku.

„Jo,“ zasyčí. „Přesně. Tak.“ Ještě jednou ten pohyb zopakuje a na konci se mu zalesknou bílé kapičky.

Představa, že se ze mě udělá, mi málem seškvaří mozek a já musím ze všech sil zatnout svaly, abych se sama ubránila orgasmu.

Dostal mě, a to pořádně. Tohle je úplně nový stupeň žhavosti.

Chci ho ochutnat. Chci ho mít v puse.

Otočím k němu hlavu. On mě dlaní popadne za vlasy a odtáhne můj obličej od sebe. Zavrtá se do mě tmavýma očima.

„Přestaň.“ Předkloní se a pomalu mi olízne rty. „Já ti řeknu, kdy máš kouřit.“ Znovu mě olízne, ale tentokrát to přeroste v polibek a jeho jazyk vyzve ten můj ke svůdnému tanci. Zavřu oči.

Ach bože.

S rukama stále zabořenýma do mých vlasů mi přejíždí jazykem po jazyku tam a zase zpátky, tam a zase zpátky.

Tohle je po všech stránkách tak špatné, erotické a... krucinál, připadám si zkažená do morku kostí. Jako nějaká pornohvězda nebo tak něco. Je to pro mě zcela neprobádané území. Můj dosavadní sexuální život by se dal popsat přinejlepším jako průměrný.

Vezme do ruky svůj penis a narovná se, čímž polibek přeruší. Strčí mi konec péra mezi pootevřené rty a oči mu ztmavnou potěšením. Po tváři se mu rozlije temný, nebezpečný úsměv. „Takhle ti to sluší.“

Zaculím se kolem něj. „Sklapni, nebo ti ho ukousnu.“

Krátce se uchechtne a vzápětí mi zasune péro tak hluboko do krku, že se začnu dávit.

„Jen si dej.“ Sevře mi vlasy v hrsti s novou vervou. „Dej si ho celého.“

Bože můj, to je ale obr.

Zavřu oči a snažím se vypořádat už jen se samotnou jeho velikostí. Chuťové pohárky mi naplní chuť jeho vzrušení.

Naše pohledy se střetnou. Zničehonic, jako by se už dál nedokázal udržet, mě vytáhne na nohy a stáhne mi kalhotky. Zajede mi prsty do zvlhlého rozkroku, víčka se mu zachvějí a zavřou a z úst mu unikne hlasité zasyčení.

Rychle se otočí a zašátrá v kapse saka. Než se naděju, nasazuje si kondom a vleče mě za sebou k pohovce, kde se svalí do sedu. Přitáhne si mě nad sebe, pak se chytne za kořen péra a zadívá se mi do očí. „Nasedej.“

Opustí mě poslední zbytky sebeovládání a já se nad ním se smíchem rozkročím.

Zkušeně nahmatá to magické místočko mezi mýma nohama a pak dvěma prsty pomalu pronikne hluboko dovnitř.

„Těsná a mokrá,“ konstatuje. „Přesně, jak to mám rád.“

Klečím nad ním a křečovitě svírám jeho široká ramena, abych udržela rovnováhu i přes surový nápor jeho prstů. Místností se rozléhá ozvěna mého vzrušení a já se začínám třást po celém těle.

„Ať tě ani nenapadne se udělat.“ Kousne mě skrz podprsenku do bradavky. Zakloním hlavu a hlasitě zanačávám.

Ty vole. Co se to sakra děje?

Je to bůh.

A já bych tyhle věci vůbec neměla dělat.

Jednou rukou si přidrží dlouhý, ztopořený penis, druhou mě chytne za zadek, navede si mě na sebe a zanoří se hluboko do mého nitra. Při jeho průniku pocítím ostré zaštipání, jak se pro něj mé tělo rozevře dokořán.

Ach... do háje.

Hledíme jeden na druhého a já mám dojem, jako by se mezi námi cosi změnilo.

„Do prdele...“ zakňourám, předkloním se a políbím ho. „To je taková... slast.“

Usměje se mi mezi rty, uchopí mě za kyčle, přitlačí si mě na sebe a zakrouží boky.

Z úst se mi vydere hluboké, hrdelní zasténání a před očima se mi roztančí hvězdičky.

Ne... vydrž to!

Znovu ten úžasný pohyb zopakuje a já nad sebou málem ztratím kontrolu.

„Já se udělám,“ zanaříkám. „Nedokážu to zadržet.“ Při takovémhle šukání by se nedokázal neudělat nikdo.

„To nic.“ Zvedne ke mně hlavu a odhrne mi vlasy z čela. „Jen se pro mě hezky udělej, kotě. Vyždímej mě.“

Prudce si mě na sebe přirazí, vrhne se na mé rty a já mu vykřiknu do pusy, když se celé mé tělo divoce zazmítá. Pak se stane ta nejpodivnější věc. Sevření jeho rukou na mém obličejí povolí a náš polibek zněžní. Přestaneme se hýbat a jen se líbáme, jako bychom měli všechen čas na světě, jako by na ničem jiném nezáleželo. Je to tak opojný a úžasný pocit, že úplně zapomenu, kde vlastně jsem.

Po chvíli se mu na rtech opět rozehraje úsměv. Položí mě zády na pohovku a roztáhne mi nohy.

Jako zhypnotizovaný zírá na mé přirození a začne ho pomalu rozevírat prsty.

Zatajím dech.

Co to dělá?

On přestává?

Copak se nechce udělat?

Odtáhne mi stehna od sebe, sveze se na kolena vedle pohovky a olízne mě. „Musím tě ochutnat.“

Projede mi mohutným jazykem mezi nohama a oči se mu přitom slastně zavírají. „To je taková nádhera,“ zasténá mi do rozkroku.

Po zádech mi přeběhne mráz a já přihlížím, jak mě líže nejsexuálnější bytost, jakou jsem kdy poznala.

Natáhnu ruku, abych mu prsty prohrábla černé vlasy. Zvedne hlavu a naše oči se setkají.

Pane jo.

V příštím okamžiku se mi s téměř surovou vervou ponoří do klína. Rty, vousy i obličej se mu lesknou důkazy mého orgasmu.

Ve stavu absolutní blaženosti zavře oči. Jeho silný jazyk kmitá sem a tam a... ach můj bože, záda se mi prohnu vysoko nad pohovku.

„Ach!“ vyjeknu.

Otočí mě na břicho, přitáhne si mě ke kraji pohovky a tam si mě nastaví do pozice na kolenu, aby do mě mohl vzápětí zezadu prudce vpadnout.

Vyrazí mi tím dech a já zabořím obličej do polštářů.

Au, do hajzlu!

Šuká mě tvrdými, hlubokými a mocnými přírazy. Jeho ohromné péro do mě buší jako o život a mně kdesi v tom mlžném oparu dojde, že takhle mě ještě nikdy nikdo nepíchal.

Tak důkladně.

Tak dokonale.

Když začne sténat, zaculím se do polštáře. To je teda sakramentsky rajcovní zvuk. Zarazí se do mě a zůstane tam hluboce zaklíněný. Cítím, jak se ve mně jeho péro zacuká pod nápořem bouřlivého vyvrcholení. Sebastianovi unikne z úst přidušené zaúpení. V příštím okamžiku ve mně začne opět klouzat sem a tam, zatímco nechává z těla vyprchat poslední zbytky orgasmu.

Já se mezitím snažím popadnout dech, tělo mám zbrocené potem. Ohlédnu se přes rameno a spatřím na Sebastianově tváři spokojený úsměv.

Zadýchaně svěsím hlavu. Ještě pořád se celá chvěju a v nitru mi doznívají hřejivé tóny rozkoše.

No páni.

Vycouvá ze mě a také přitom lapá po dechu. Se zakloněnou hlavou se zahledí do stropu. Ruce si založí v bok.

„Ty vole,“ vyrazí se sebe.

Já ani nemám slov. V mé prázdné hlavě se nenajde jediná kloudná myšlenka.

Měl to být milý týpek, ne sexy ďábel.

Tohle bylo naprosto nečekané.

„Do sprchy,“ zavelí a chytne mě za ruku, aby mě vytáhl na nohy. Provede mě chodbou do koupelny. Pustí ve sprše horkou vodu, sundá si kondom a hodí ho do koše.

Bez dalšího slova mě k sobě otočí zády a rozepne mi podprsenku.

Očima zavádím o náš odraz v zrcadle. Vlasy mi trčí do všech stran, on je úplně nahý.

Myslím, že od našeho příchodu do apartmánu uplynulo všehovšudy patnáct minut. Tolik tedy k tomu, že s nikým nebudu spát. Asi jsem opravdu Escape Girl.